

[Lise Østergaard]

gede undervisning med erfaringer og indsigter fra det virkelige liv, hr. Bernhard Baunsgaard, med virkelige problemer fra børnenes hverdag, som bliver fremstillet i mange af forestillingerne i børneteatrene for skolebørnene. Det er et supplement, som er i høj grad væsentligt, og som vi ikke ønsker at undvære.

Hr. Bernhard Baunsgaards umådelig bekymrede forestillinger om socialdemokratiets kulturpolitik føler jeg mig ikke særlig fristet til at gå ind på her. Jeg ser også gerne en almen debat, men det undrer mig, at hr. Bernhard Baunsgaard så kavalermæssigt godtager de korte bemærkninger fra kulturministeren om, at der ikke er et tilstrækkeligt grundlag for vores forslag. Der er det grundlag, som var til rådighed, og jeg ønsker, som jeg allerede har sagt til kulturministeren, at se, hvorledes ad hoc-betillingerne er blevet fordelt, og ønsker – og det mener jeg ikke hr. Bernhard Baunsgaard selv kan være utilfreds med – at få et overblik over, hvordan egnsteatrenes situation er i dag, og hvordan vi kan sikre deres fortsatte eksistens, indtil den kommende teaterlov træder i kraft.

Til slut noget om det spørgsmål, som både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Wilhelm rejste, nemlig at kommunerne kan skyde ansvaret fra sig, når der ydes tilskud. Tanken med disse tilskud har dels været, at de kan anvendes på forskellig måde: enten til at nedbringe gæld eller til forhåndsgarantier i en situation, hvor et teater ikke er klar i forhold til sin kommune, fordi der er vanskeligheder, eller til en forøgelse af teaterlovens § 16 c, som vel er den, kulturministeren har anvendt til de små pengebeløb, men som jo netop har været tilskud af en art, som har kunnet friste kommuner, hvis noget sådant er tilfældet, og som både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Wilhelm mener er den måde det er foregået på.

Min erfaring fra mine forhandlinger med kommunerne om dette spørgsmål var, at man i en lang række af de kommuner, hvor man ikke kunne klare problemerne, beklagede det og ikke ønskede at slippe af med de pågældende teatre. Dette er svar på en bemærkning om, at man ikke skal trække teatre ned over hovedet på kommuner, der ikke ønsker det. Selvfølgelig skal man ikke det.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Fru Lise Østergaard sagde, at socialdemokratiet ikke ønskede, at der skulle bevilges flere penge til egnsteatrene, end man havde regnet med, men at man altså ville bruge de dér 2,5 mill. kr., som nu var blevet tilovers på grund af nedlæggelsen af nogle teatre, til at støtte de andre. Sådan har jeg også forstået forslaget.

Jeg vil gerne spørge: hvis det nu viser sig, at kulturministeren ikke har sparet de 2,5 mill. kr., betyder det så, at dette forslag i den form, det har, er bortfaldet, eller kan vi regne med, at socialdemokratiet stadig vil være interesseret i at bevilge 2,5 mill. kr. til støtte af en eller anden art til egnsteatre og andre små teatre?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Socialdemokratiets ordfører, fru Lise Østergaard, sagde, at det undrede hende, at jeg sådan uden videre godtog de oplysninger, der kom fra kulturministeren. Ja men de har jo vist sig at være rigtige, og det er ingen undskyldning, at det grundlag måske var der den 2. marts 1983, for der er som bekendt mulighed for dels at tage et forslag, hvis grundlag er bortfaldet, tilbage, dels at få det omtrykt, hvis man fortsat mener, der er et grundlag, og det havde da været rimeligt at gøre det. Men som jeg sagde i anden omgang, da hr. Wilhelm syntes, jeg godt kunne have sagt lidt mere om det, angreb hr. Wilhelm jo netop det allervæsentligste, nemlig at dette er en opfordring til kommunerne til at holde op med kommunal støtte, for så overtager staten udgifterne. Og det er jo da imod den ånd, som socialdemokratiet i sin tid havde bag teaterloven.

Så siger fru Lise Østergaard heroppefra, at det netop er børnenes hverdag, børneteatrene tager op. Ja, det er det. Det er derfor, det er så beklageligt, at man gennem Arteordningen i flere tilfælde trækker tæppet væk under disse teatre, som jo er noget af det bedste, vi har, netop fordi de er eksperimenterende, og det var den del af teaterloven, som mindst interesserede socialdemokratiet, og som oppositionen dengang måtte tvinge socialdemokratiet til at acceptere. Det var før fru Lise Østergaards dage, men partiet kan jo ikke